

Sygn. akt IX Ka 1531/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Krzysztof Sójka

Sędziowie: SO Ewa Opozda-Kałka (spr.)

SO Leszek Grzesiak

Protokolant: st.sekr.sądowy Iwona Stefańska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Augustyna Pindziaka

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2013 roku

sprawy A. K. (1)

oskarżonego o przestępstwo z art.284 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora i oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Jędrzejowie

z dnia 11 czerwca 2013 roku sygn. akt II K 881/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązuje oskarżonego A. K. (1) do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz B. W. opiekuna prawnego małoletniej Z. M. kwoty 1800 (tysiąc osiemset) złotych;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego A. K. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 140 (sto czterdzieści) złotych tytułem kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IX Ka 1531/13

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Jędrzejowie oskarżyła A. K. (1) o to, że:

w miesiącu kwietniu 2012 roku daty bliżej nieustalonej w B.gm. S., woj. (...)przywłaszczył sobie powierzoną mu rzecz ruchomą w postaci dwóch złotych łańcuszków, złotej przywieszki w kształcie krzyżyka, złotej przewieszki – medalika i pary złotych kolczyków o łącznej wartości 1800 złotych na szkodę Z. M.,

tj. o przestępstwo z art5. 284 § 2 k.k..

Sąd Rejonowy w Jędrzejowie wyrokiem wydanym w dniu 11 czerwca 2013 roku w sprawie sygn. akt II K 881/12 uznał oskarżonego A. K. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego występki z art. 284 § 2 k.k. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył mu karę 6 miesięcy

pozbawienia wolności. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, w całości obciążając nimi Skarb Państwa.

Apelację od wyroku wnieśli: prokurator i oskarżony.

Prokurator na podstawie art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k. zarzucił zaskarżonemu wyrokowi:

I. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 46 § 1 k.k. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji skazania oskarżonego A. K. (1) za przestępstwo z art. 284 § 2 k.k., pomimo, iż w toku postępowania przygotowawczego, do protokołu przesłuchania świadka z dnia 5 października 2012 roku, opiekun prawny małoletniej pokrzywdzonej Z. B. W. złożyła wniosek o naprawienie szkody;

II. obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 413 § 2 k.p.k. oraz art. 424 § 1 k.p.k. mającą wpływ na treść wyroku polegającą na odmiennym opisaniu podstawy prawnej wymiaru kary oskarżonemu w sentencji wyroku oraz w jego uzasadnieniu co uniemożliwia w istocie prawidłową ocenę podstawy skazania oraz treść ustaleń faktycznych Sądu.

Formułując zarzuty jak wyżej skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie na podstawie art. 46 § 1 k.k. obowiązku naprawienia szkody i odniesienia się do przytoczonego na stronie 14 uzasadnienia błędnego przytoczenia podstawy prawnej wymiaru kary.

Oskarżony nie sprecyzował wprost zarzutów odwoławczych jednakże z treści wniesionej przez niego apelacji wynika, że zarzucił on zaskarżonemu wyrokowi błędną ocenę dowodów skutkującą niezasadnym uznaniem go winnym popełnienia zarzucanego mu czynu i w konsekwencji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego nie jest zasadna i na uwzględnienie nie zasługuje.

Wbrew zarzutom skarżącego Sąd I instancji w toku prawidłowo przeprowadzonego przewodu sądowego zgromadził wszystkie dowody niezbędne dla rozstrzygnięcia, wnikliwie i szczegółowo je przeanalizował, oraz dokonał na ich podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych.

Sąd ten szczególnie wskazał, którym dowodom i na jakiej podstawie przyznał atrybut wiarygodności, oraz którym i dlaczego tych cech odmówił.

Jest rzeczą oczywistą, iż decydujące znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy miały zeznania świadka Z. M..

Sąd Rejonowy oceniając zeznania tego świadka, posiłkując się przy tym opinią biegłej psycholog, nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny dowodów zakreślonych przepisem art. 7 k.p.k..

Zeznania Z. M. nie noszą cech konfabulacji.

Małoletnia świadek, jak wynika z opinii biegłej psycholog, nie wykazuje zaburzeń w zakresie postrzegania, przechowywania i odtwarzania zdarzeń i faktów, ma zdolność spostrzegania i zapamiętywania zdarzeń, jak również komunikowania na ten temat.

Zeznania w/w świadek są spójne, stanowcze i konsekwentne. Brak jest, jak słusznie uznał Sąd I instancji jakichkolwiek przesłanek, które ograniczałyby walor dowodowy tych zeznań.

Z zeznaniami małoletniej korespondują zeznania B. W..

Jest rzeczą oczywistą, iż w/w dowody pozostają w opozycji do wyjaśnień oskarżonego, którym Sąd Rejonowy słusznie nie dał wiary, traktując je li tylko jako konsekwencję przyjętej przez oskarżonego linii obrony.

Sąd I instancji prawidłowo ocenił również zeznania świadka A. K. (2), która usiłowała przedstawić oskarżonego w jak najkorzystniejszym świetle. Niewątpliwym jest, iż świadek ten była zainteresowana uwolnieniem oskarżonego od odpowiedzialności karnej za zarzucany mu czyn.

W świetle zeznań Z. M. i B. W. zarówno wina oskarżonego jak i okoliczności popełnienia przypisanego mu czynu nie budzą wątpliwości.

Zasadnie podnosi prokurator, iż Sąd I instancji nie orzekając o obowiązku naprawienia szkody, mimo stosownego wniosku w tym przedmiocie złożonego przez opiekuna prawnego małoletniej pokrzywdzonej Z. M., obrazil przepis art. 46 § 1 k.k..

Wobec powyższego uwzględniając wniosek w tym przedmiocie złożony przez opiekuna prawnego pokrzywdzonej należało zmienić zaskarżony wyrok zobowiązując w trybie art. 46 § 1 k.k. oskarżonego do naprawienia szkodę poprzez zapłatę na rzecz B. W. – opiekuna prawnego małoletniej Z. M. kwoty 1800 złotych.

Kwota ta, wbrew zarzutom oskarżonego, w sposób konsekwentny i stanowczy wskazywana przez świadka B. W. odpowiada faktycznej wartości przedmiotowej biżuterii.

Uwzględniając powyższe zmieniono zaskarżony wyrok (art. 437 § 1 k.p.k.).

Biorąc pod uwagę dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., a więc uwzględniając te okoliczności, które były przedmiotem ocen i rozważań sądu I instancji, w tym uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego, rodzaj i charakter naruszonego dobra, tj. uwzględniając fakt, iż przedmiotowa biżuteria stanowiła niewątpliwie jeden z ważniejszych dóbr materialnych jakie posiadała małoletnia, nie można uznać kary wymierzonej oskarżonemu za rażąco niewspółmierne surową.

Kara ta jawi się jako sprawiedliwa i wyważona. Rzeczą oczywistą jest, iż podstawą jej wymiaru jest przepis art. 284 § 2 k.k., nie zaś przepis art. 58 § 3 k.k., który błędnie podano w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

O kosztach sądowych w postępowaniu odwoławczym, przy uwzględnieniu deklarowanej przez oskarżonego sytuacji materialnej, orzeczono na podstawie art. 627 k.p.k..

SSO Ewa Opozda-Kałka SSO Krzysztof Sójka SSO Leszek Grzesiak

M.N